

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 23. septembrī*

Apvienotās lietas T-20/08 un T-21/08

Evets Corp., Irvina [*Irvine*], Kalifornija (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv
Š. Rajans [*S. Ryan*], *solicitor*,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko
pārstāv A. Foliārs-Mongirāls [*A. Folliard-Monguiral*], pārstāvis,

atbildētājs,

par diviem ITSB Apelāciju ceturtnās padomes 2007. gada 5. novembra lēmumiem lietā
R 603/2007-4 un lietā R 604/2007-4 saistībā ar pieteikumu par *restitutio in integrum*, ko
iesniegusi prasītāja.

* Tiesvedības valoda — angļu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Tili [*V. Tili*] (referente), tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*]
un I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Biatecka*],

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā prasības pieteikumus, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti
2008. gada 8. janvārī,

ņemot vērā atbildes rakstus, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2008. gada
22. maijā,

ņemot vērā 2009. gada 5. maija rīkojumu par lietu T-20/08 un T-21/08 apvienošanu
mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai,

pēc 2009. gada 3. jūnija tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas rašanās fakti

- 1 1996. gada 1. aprīlī prasītāja *Evets Corp.* iesniedza divus preču zīmes reģistrācijas pieteikumus Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) atbilstoši grozītajai Padomes 1993. gada 20. decembra Regulai (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) (aizstāta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.)).
- 2 Reģistrācijai pieteiktās preču zīmes ir vārdiska preču zīme “DANELECTRO” un grafiska preču zīme “QWIK TUNE”, un attiecīgās preces ietilpst 9. un 15. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nologumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.
- 3 Preču zīme “QWIK TUNE” tika reģistrēta 1998. gada 30. aprīlī un preču zīme “DANELECTRO” — 1998. gada 25. maijā.
- 4 2005. gada 7. un 14. septembrī atbilstoši Regulas Nr. 40/94 47. panta 2. punktam (tagad — Regulas Nr. 207/2009 47. panta 2. punkts) un Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Regulu Nr. 40/94 (OV L 303, 1. lpp.), 29. noteikumam ITSB paziņoja prasītājas pārstāvim par attiecīgi preču zīmes “QWIK TUNE” un preču zīmes “DANELECTRO” reģistrācijas termiņa beigām.

Saskaņā ar šajos paziņojumos norādīto pagarināšanas pieteikumi bija jāiesniedz un nodevas bija jāsamaksā līdz 2006. gada 30. aprīlim. Turklāt bija iespējams iesniegt pieteikumus un samaksāt nodevas papildu sešu mēnešu perioda laikā, kas beidzās 2006. gada 1. novembrī.

- 5 2006. gada 21. un 23. novembrī atbilstoši Regulas Nr. 40/94 47. pantam (tagad — Regulas Nr. 207/2009 47. pants) un Regulas Nr. 2868/95 30. noteikuma 5. punktam, 84. noteikuma 3. punkta l) apakšpunktam un 84. noteikuma 5. punktam ITSB paziņoja prasītājas pārstāvim, ka preču zīmju "QWIK TUNE" un "DANELECTRO" reģistrācijas tika izslēgtas no Kopienas preču zīmju reģistra 2006. gada 1. oktobrī, šai izslēgšanai stājoties spēkā no 2006. gada 1. aprīļa. Katrā paziņojumā bija norādīts, ka nepieņemšanas gadījumā prasītājas pārstāvis var lūgt sniegt rakstveida lēmumu divu mēnešu laikā pēc paziņojuma saņemšanas dienas.
- 6 2007. gada 26. janvārī saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 78. pantu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 81. pants) prasītājas pārstāvis iesniedza attiecībā uz konkrētajām preču zīmēm pieteikumu par *restitutio in integrum*, ar kuru tas lūdza atjaunot tā tiesības, lai tas varētu pagarināt attiecīgās reģistrācijas, apgalvojot, ka tās netika pagarinātas tādas kļūdas dēļ, kas saistīta ar apstākļiem, kurus ne pārstāvis, ne prasītāja nevarēja ietekmēt. Atbildība par pagarināšanu esot jāattiecina uz trešo personu, kuras datubāzē nebija norādīta pareiza prasītājas adrese. Prasītājas pārstāvis lūdza ITSB ieturēt nodevas par *restitutio in integrum* un pagarināšanu no tā norēķinu konta, kuru pārstāvis atvēris pie ITSB. Tas norādīja, ka prasītāja bija uzzinājusi par savu tiesību zaudēšanu tikai 2006. gada 26. novembrī, dienā, kad tai tika pārsūtīti ITSB paziņojumi.
- 7 2007. gada 22. februārī ITSB Preču zīmju un reģistra departaments noraidīja pieteikumu par *restitutio in integrum*. Tas uzskatīja, ka pieteikums tika iesniegts atbilstošajā termiņā un ir pieņemams, bet prasītāja nav pierādījusi, ka ir rīkojusies ar pienācīgu rūpību atbilstoši apstākļiem. Tas norādīja, ka prasītājas pārstāvis bija zinājis par to, ka attiecīgās preču zīmes bija jāpagarina, taču nebija veicis nepieciešamos pasākumus, lai, vērsoties pie prasītājas, pie trešās personas, kurai bija nodota atbildība par pagarināšanu, un pie ITSB, pārliecinātos, ka pagarināšana ir veikta vai tiks veikta.

Līdz ar to preču zīmju “DANELECTRO” un “QWIK TUNE” reģistrācijas bija uzskatāmas par izslēgtām no reģistra saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 30. noteikuma 6. punktu.

- 8 2007. gada 21. jūnijā saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 57.–62. pantu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pants) prasītāja iesniedza ITSБ apelācijas sūdzību par Preču zīmju un reģistra departamenta 2007. gada 22. februāra lēmumiem.
- 9 Ar 2007. gada 5. novembra lēmumiem (turpmāk tekstā — “apstrīdētie lēmumi”) ITSБ Apelāciju ceturtā padome noraidīja apelācijas sūdzību un atzina, ka pieteikums par *restitutio in integrum* ir uzskatāms par neiesniegtu saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 78. panta 3. punktu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 81. panta 3. punkts), pamatojoties uz to, ka pieteikums tika iesniegts pēc Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. punktā (tagad — Regulas Nr. 207/2009 81. panta 2. punkts) paredzētā divu mēnešu termiņa beigām un nodeva par *restitutio in integrum* tika samaksāta pēc šā termiņa beigām. Tā uzskatīja, ka, ņemot vērā, ka šķēršļu novēršanas datumi bija 2006. gada 21. novembris attiecībā uz preču zīmi “QWIK TUNE” un 2006. gada 23. novembris attiecībā uz “DANELECTRO”, proti, datumi, kad ITSБ bija paziņojusi prasītājas pārstāvim par preču zīmju izslēgšanu no reģistra, 2007. gada 26. janvāra pieteikums ir iesniegts pēc šā termiņa beigām.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 10 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētos lēmumus;

- atzīt, ka pieteikums par *restitutio in integrum* tika iesniegts Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. punktā paredzētajā termiņā;

- nodot lietas Apelāciju padomei, lai tā lemj pēc būtības par jautājumu, vai prasītāja bija rīkojusies ar pienācīgu rūpību, lai pagarinātu attiecīgās preču zīmes;

- piespriest ITSB atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

11 ITSB prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību;

- piespriest prasītājam atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

12 Savas prasības pamatošanai prasītāja būtībā izvirza trīs pamatus, kas saistīti, pirmkārt, ar *reformatio in pejus* aizlieguma principa pārkāpumu, otrkārt, ar tiesību uz aizstāvību un tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu un, treškārt, Regulas Nr. 40/94 78. panta pārkāpumu.

- 13 Pirmām kārtām ir jāizskata pamats, kas saistīts ar Regulas Nr. 40/94 78. panta pārkāpumu.

Par pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 40/94 78. panta pārkāpumu

- 14 Prasītāja uzskata, ka Apelāciju padome esot kļūdaini aprēķinājusi divu mēnešu termiņu kopš šķēršļu novēršanas, kas notikusi 2006. gada 21. un 23. novembrī, datumos, kad ITSB bija paziņojis prasītājas pārstāvim par attiecīgo tiesību atcelšanu, jo datums, kas jāņem vērā, esot diena, kad pati prasītāja bija uzzinājusi par savu tiesību zaudēšanu.

- 15 ITSB apstrīd prasītājas argumentus.

- 16 Saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. un 3. punktu pieteikums par *restitutio in integrum* ir jāiesniedz rakstveidā divu mēnešu laikā kopš brīža, kad ir novērsts termiņa ievērošanas šķērslis, kura tiešas sekas ir tiesību vai tiesību aizsardzības līdzekļa zaudēšana. Pieteikums ir pieņemams tikai vienu gadu kopš neievērotā termiņa beigām. Pieteikumā jānorāda tā pamatojums un jāizklāsta fakti un attaisnojošie apstākļi, uz kuriem tas balstīts. To neuzskata par iesniegtu, kamēr nav samaksāta nodeva par *restitutio in integrum*.

- 17 Aplūkojamajā lietā starp lietas dalībniekiem principā nav strīda par to, ka “šķēršļu novēršana” ir datums, kurā prasītāja ir bijusi informēta par attiecīgo tiesību zaudēšanu.

- 18 Nav strīda par to, ka prasītājas pārstāvis attiecīgi 2006. gada 21. un 23. novembrī saņēma ITSB paziņojumus par to, ka preču zīmju "QWIK TUNE" un "DANELECTRO" reģistrācijas tika izslēgtas no Kopienas preču zīmju reģistra 2006. gada 1. oktobrī, šai izslēgšanai stājoties spēkā no 2006. gada 1. aprīļa.
- 19 Apelāciju padome uzskatīja, ka pieteikums par *restitutio in integrum*, kas iesniegts 2007. gada 26. janvārī, bija uzskatāms par neiesniegtu saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 78. panta 3. punktu, jo pieteikums tika iesniegts un nodeva par *restitutio in integrum* tika samaksāta pēc Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. punktā paredzētā divu mēnešu termiņa beigām, šim termiņam beidzoties attiecīgi pirmdien, 2007. gada 22. janvārī, attiecībā uz preču zīmi "QWIK TUNE" un otrdien, 23. janvārī, attiecībā uz preču zīmi "DANELECTRO".
- 20 Prasītāja apgalvo, ka divu mēnešu termiņš var sākties tikai no dienas, kad pati prasītāja, nevis tās pārstāvis ir uzzinājis par attiecīgo tiesību zaudēšanu, jo tā esot pārņēmusi tā uzdevumus, rīkojoties kā pašas pārstāve, lai pagarinātu attiecīgās reģistrācijas ar trešās personas starpniecību, un kļūda tika izdarīta un termiņš netika ievērots tās biroja telpās. Šis datums ir 2006. gada 26. novembris, un līdz ar to pieteikums par *restitutio in integrum* esot iesniegts atbilstošajā termiņā.
- 21 Šai argumentācijai nevar piekrist. Kā uz to pareizi norāda ITSB, datums, kurā par tiesību zaudēšanu ir paziņots pārstāvim, ir jāuzskata par datumu, kurā par to uzzinājusi pārstāvētā persona, t.i., prasītāja.
- 22 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 2868/95 77. noteikumam jebkurai izziņošanai vai citam paziņojumam, ko ITSB adresē pienācīgi pilnvarotam pārstāvim, ir tādas pašas sekas kā tad, ja tas būtu adresēts pārstāvētajai personai. Tas pats attiecas uz jebkuru paziņojumu, ko ITSB adresē pienācīgi pilnvarots pārstāvis — tam ir tādas pašas sekas kā tad, ja tas būtu no pārstāvētās personas.

23 Tātad no ITSB viedokļa nozīme ir tā saziņai ar prasītājas pārstāvi, nevis saziņai starp prasītājas pārstāvi un prasītāju.

24 Turklāt ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 40/94 78. panta 5. punktam (tagad — Regulas Nr. 207/2009 81. panta 5. punkts) 78. pants nav piemērojams šā panta 2. punktā noteiktajiem termiņiem. Tātad, ja divu mēnešu termiņš, kas ir viens no pieteikuma par *restitutio in integrum* pieņemamības nosacījumiem, nav ievērots, vairs nav iespējas iesniegt jaunu pieteikumu par *restitutio in integrum*, pat iesniedzot attaisnojumu minētajai neievērošanai.

25 Līdz ar to Apelāciju padome ir pareizi uzskatījusi, ka 2007. gada 26. janvārī iesniegtais pieteikums par *restitutio in integrum* ir jāuzskata par neiesniegtu.

26 Turklāt prasītāja norāda, ka, ņemot vērā kopējo divpadsmit mēnešu termiņu, kas paredzēts *restitutio in integrum* procedūras ierosināšanai, likumdevēja griba esot bijusi tāda, ka divu mēnešu termiņš nav jāaprēķina no dienas, kad par reģistrācijas izbeigšanos paziņots preču zīmes īpašnieka pārstāvim. Šādā gadījumā divpadsmit mēnešu termiņš būtu lieks un pietiktu ar divu mēnešu termiņa noteikšanu *restitutio in integrum* procedūras ierosināšanai. Šo risinājumu ir pieņēmušas Eiropas Patentu biroja (EPB) Apelācijas padomes, un, tā kā Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. punkts būtībā ir identisks grozītās 1973. gada 5. oktobra Konvencijas par Eiropas patentu piešķiršanu 122. panta 2. punktam, aplūkojamajā lietā būtu jāpiemēro tāds pats risinājums.

27 Vispirms ir jānorāda, ka Konvencijas par Eiropas patentu piešķiršanu 122. panta 2. punktā vairs nav noteikuma par termiņu, bet ir norāde uz Konvencijas par Eiropas

patentu piešķiršanu istenošanas reglamenta, kas pieņemts ar Eiropas Patentu organizācijas Valdes 2006. gada 7. decembra lēmumu, 136. noteikumu. Tātad atbilstošā norma ir minētā istenošanas reglamenta 136. panta 1. punkts.

28 Attiecībā uz viena gada termiņu pietiek konstatēt, ka Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. punkts neattiecas uz pieteikumu par *restitutio in integrum* tikai gadījumos, kad nav iesniegts pieteikums par pagarināšanu, bet attiecas arī uz termiņu neievērošanu gadījumos, kad šķēršļa tiesas sekas saskaņā ar minēto regulu ir tiesību vai tiesību aizsardzības līdzekļa zaudēšana. Šķērslis un it īpaši tā novēršana var izpausties dažādās formās, un līdz ar to viena gada termiņš ir paredzēts kā absolūts termiņš. Tātad prasītāja nevar apgalvot, ka šim termiņam zūd jēga, ja divu mēnešu termiņš tiek aprēķināts, sākot no attiecīgā "hronoloģiskā datuma" (aplūkojamajā lietā — 2006. gada 21. un 23. novembris). Gadījumā, ja šķērslis tiek novērsts tikai pēc gada, skaitot no neievērotā termiņa beigām, pieteikums par *restitutio in integrum* vairs nav pieņemams. Tātad divu mēnešu termiņš ir iekļauts viena gada termiņā.

29 Attiecībā uz EPB Apelācijas padomju praksi, uz ko atsaucas prasītāja, pietiek konstatēt, ka Kopienas preču zīmju regulējums ir autonoma sistēma, ko veido noteikumu kopums ar īpašu mērķi un ko piemēro neatkarīgi no jebkādām citām sistēmām (skat. pēc analogijas Pirmās instances tiesas 2000. gada 5. decembra spriedumu lietā T-32/00 *Messe München/ITSB* ("electronica"), *Recueil*, II-3829. lpp., 47. punkts).

30 Lai gan Eiropas intelektuālā īpašuma jomā identiskas vai līdzīgas redakcijas noteikumi ir jāinterpretē pēc iespējas vienvēidīgi, Eiropas patentu konvencija nav Kopienas tiesību dokuments un EPB nav Kopienas iestāde. Šī biroja Apelācijas padomju lēmumiem nav judikatūras spēka Kopienas tiesībās (ģenerālvokātes Šarpstones [*Sharpston*] secinājumi saistībā ar Tiesas 2007. gada 13. marta spriedumu lietā C-29/05 P *ITSB/Kaul*, Krājums, I-2213., I-2215. lpp., 40. punkts).

31 Turklāt, pat ja pieņemtu, ka Regulas Nr. 40/94 78. pants ir bijis izstrādāts, pamatojoties uz patentu tiesībās piemērojamo modeli, nekas nenorāda, ka šo divu normu interpretācijai ir jābūt vienādai, jo attiecīgās intereses šajās divās jomās var atšķirties. Patentu tiesību juridiskais konteksts ir cits, un patentus regulējošo tiesību normu mērķis ir reglamentēt procedūras, kas atšķiras no tām, kuras piemērojamas preču zīmju jomā (Pirmās instances tiesas 2009. gada 13. maija spriedums lietā T-136/08 *Aurelia Finance/ITSB* (“AURELIA”), Krājums, II-1361. lpp., 21. punkts).

32 Katrā ziņā EPB Tehniskās apelācijas padomes 1985. gada 16. aprīļa lēmums lietā T 191/82 (OV EPB, 7/1985, 189. lpp.), uz kuru norāda prasītāja, nemaz neliecina, ka EPB būtu sniedzis attiecīgās normas atšķirīgu interpretāciju. Minētajā lietā tas uzskatīja, ka gadījumā, ja pilnvarotās personas darbiniekam kļūst zināms, ka termiņa neievērošanas dēļ tika zaudētas tiesības, šīs neievērošanas pamatā esošais šķērslis, t.i., apstāklis, ka [attiecīgā persona] nebija apzinājusies termiņa neievērošanas faktu, nav uzskatāms par novērstu, kamēr attiecīgā pilnvarotā persona nav personīgi informēta par situāciju, jo tieši tai ir jāpieņem lēmums, vai būtu jāiesniedz pieteikums par *restitutio in integrum*, un, ja tā nolemj iesniegt šādu pieteikumu, ir jānosaka pamatojums un apstākļi, uz kuriem tai būtu jānorāda EPB.

33 Aplūkojamajā lietā pilnvarotā persona, t.i., prasītājas pārstāvis, nav atsaukusies uz to, ka tā nebija personīgi informēta par attiecīgo situāciju paziņojuma datumos. Tātad šis lēmums nekādā ziņā neapstiprina prasītājas argumentus. Turklāt attiecības starp pilnvaroto personu un tās darbinieku nevar pielīdzināt attiecībām starp pārstāvēto personu un tās pārstāvi.

34 Šajos apstākļos pamats, kas saistīts ar Regulas Nr. 40/94 78. panta pārkāpumu, ir noraidāms.

Par pamatu, kas saistīts ar reformatio in pejus aizlieguma principa pārkāpumu

- 35 Prasītāja būtībā norāda, ka Apelāciju padome, pārkāpjot *reformatio in pejus* aizlieguma principu, pēc tās apelācijas sūdzības [izskatīšanas] nostādīja prasītāju situācijā, kas ir mazāk labvēlīga nekā tā, kurā prasītāja būtu gadījumā, ja tā nebūtu iesniegusi apelācijas sūdzību, pirmo reizi izvirzot argumentu, ka pieteikums par *restitutio in integrum* tika iesniegts Preču zīmju un reģistra departamentam pēc divu mēnešu termiņa beigām.
- 36 ITSB apstrīd prasītājas argumentus.
- 37 Pat ja pieņemtu, ka uz prasītājas norādīto principu varētu atsaukties procesā, kurā Apelāciju padome vai nu īsteno instances, kas pieņēmusi Apelāciju padomē pārsūdzēto lēmumu, pilnvaras, vai arī nodod lietu minētajai instancei turpmākai izskatīšanai, pietiek norādīt, ka Apelāciju padome, noraidot prasītājas apelācijas sūdzību, ir atstājusi spēkā Preču zīmju un reģistra departamenta lēmumu. Līdz ar to saistībā ar Preču zīmju un reģistra departamenta lēmumu, tā kā ar to nav apmierināti prasītājas prasījumi, prasītāja pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas neatrodas juridiskā stāvoklī, kas būtu mazāk labvēlīgs nekā pirms apelācijas sūdzības iesniegšanas.
- 38 Turklāt ir jāatgādina, ka no Regulas Nr. 40/94 62. panta 1. punkta (tagad — Regulas Nr. 207/2009 64. panta 1. punkts) izriet, ka pēc apelācijas sūdzības izvērtēšanas pēc būtības Apelāciju padome pieņem lēmumu par apelācijas sūdzību un, to darot, tā var "darboties tās instances kompetences jomā, kas atbildīga par apelācijai nodoto lēmumu [izmantojot pilnvaras, kas ir tai instancei, kas pieņēmusi apstrīdēto lēmumu]", t.i., šajā lietā pašai pieņemt lēmumu par pieteikumu par *restitutio in integrum*, to noraidot vai atzīstot par pamatotu, tādējādi apstiprinot vai atceļot pirmajā instancē pieņemto lēmumu. Līdz ar to sakarā ar tai iesniegto apelācijas sūdzību Apelāciju padomei ir jāveic pieteikuma par *restitutio in integrum* jauna un pilna izvērtēšana pēc būtības gan attiecībā uz tiesību jautājumiem, gan faktiem (iepriekš minētais spriedums lietā ITSB/*Kaul*, 56. un 57. punkts).

39 Kā uz to norāda ITSB, ar pieņemamību saistītos jautājumus nevar izslēgt no šis pieteikuma par *restitutio in integrum* “jaunās un pilnās izvērtēšanas”. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru noteikumi par termiņiem tika ieviesti, lai nodrošinātu tiesisko drošību un izvairītos no jebkādas diskriminācijas vai patvaļīgas rīcības (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. novembra rīkojumu lietā T-426/04 *Tramartin*/Komisija, Krājums, II-4765. lpp., 60. punkts un tajā minētā judikatūra). Šis vispārīgais konstatējums attiecas arī uz regulās par Kopienas preču zīmi paredzētajiem termiņiem (Pirmās instances tiesas 2008. gada 17. septembra spriedums lietā T-218/06 *Neurim Pharmaceuticals (1991)*/ITSB — *Eurim-Pharm Arzneimittel* (“Neurim PHARMA-CEUTICALS”), Krājums, II-2275. lpp., 44. punkts).

40 Šajā sakarā prasītāja nevar atsaukties uz Pirmās instances tiesas 2000. gada 16. februāra spriedumu lietā T-122/99 *Procter & Gamble*/ITSB (Ziepju gabala forma) (*Recueil*, II-265. lpp.), jo tajā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka Apelāciju padomes kompetencē nebija veikt reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas apstākļu jauno izskatīšanu un atzīt reģistrācijas pieteikumu par nepieņemamu (29.–34. punkts). Pēc savas ierosmes *a posteriori* norādot uz formas pārkāpumu, ko nebija norādījis pārbaudītājs, Apelāciju padome atņēma prasītājam iespēju iesniegt ITSB jauno reģistrācijas pieteikumu, kas tai ļautu iegūt iesniegšanas datumu, kurš būtu agrāks nekā tas, ko tai izdevās iegūt pēc attiecīgā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas (iepriekš minētais spriedums lietā “Ziepju gabala forma”, 29. un 30. punkts).

41 Taču aplūkojamajā lietā attiecīgā termiņa nokavējumu nevar izlabot nekādā veidā, un līdz ar to Apelāciju padome nav atņēmusi prasītājam nekādu iespēju.

42 Saistībā ar EPB Apelācijas padomju praksi, uz ko norādījusi prasītāja, pietiek atgādināt, ka šā biroja lēmumiem nav judikatūras spēka Kopienas tiesībās.

43 Katrā ziņā EPB Apelācijas virspadomes 1994. gada 14. jūlija lēmums lietā G 9/92 (OV EPB, 12/1994, 875. lpp.), uz ko norādījusi prasītāja, nav attiecināms uz aplūkojamo gadījumu, jo tas neattiecas uz termiņa neievērošanu, bet uz jautājumu, vai bija iespējams apstrīdēt ar starplēmumu apstiprinātā patenta tekstu.

44 Šajos apstākļos pamats, kas saistīts ar *reformatio in pejus* aizlieguma principa pārkāpumu, ir jānoraida.

Par pamatu, kas saistīts ar tiesību uz aizstāvību un tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu

45 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Apelāciju padome, pārkāpjot Regulas Nr. 40/94 61. panta 2. punktu un 73. panta otro teikumu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 63. panta 2. punkts un 75. panta otrais teikums), neesot sniegusi tai iespēju pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas iesniegt savus apsvērumus attiecībā uz iemesliem, kuru dēļ Apelāciju padome noraidīja tās apelācijas sūdzību, pirmo reizi norādot, ka pieteikums par *reformatio in integrum* tika iesniegts Preču zīmju un reģistra departamentam pēc noteiktā termiņa beigām.

46 ITSB apstrīd prasītājas argumentus.

47 Ir jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 73. panta otro teikumu ITSB lēmumus var pamatot tikai ar tādiem iemesliem, par kuriem lietas dalībniekiem ir bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus. Minētā norma Kопienas preču zīmju tiesību ietvaros ir veltīta vispārējam tiesību uz aizstāvību aizsardzības principam. Atbilstoši šim vispārējam Kопienu tiesību principam publisko iestāžu lēmumu adresātiem, kuru intereses tie būtiski skar, ir jānodrošina iespēja lietderīgi darīt zināmu savu viedokli. Tiesības tikt uzklausītam attiecas uz visiem faktiskajiem vai tiesību apstākļiem, kas ir lēmuma

pieņemšanas pamatā, bet ne uz galīgo nostāju, ko administrācija grasās ieņemt (skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 7. februāra spriedumu lietā T-317/05 *Kustom Musical Amplification*/ITSB (Ģitāras forma), Krājums, II-427. lpp., 24., 26. un 27. punkts un tajos minētā judikatūra).

48 Turklāt no judikatūras izriet, ka tiesības uz aizstāvību procesuāla pārkāpuma dēļ tiek pārkāptas tikai tad, ja tas konkrēti ietekmē attiecīgo uzņēmumu iespējas aizstāvēties. Tādējādi tādu spēkā esošo noteikumu neievērošanas dēļ, kuru mērķis ir aizsargāt tiesības uz aizstāvību, var padarīt administratīvo procesu par spēkā neesošu tikai tad, ja tiek pierādīts, ka, ja pārkāpums netiktu izdarīts, procesam varētu būt citāds iznākums (skat. Pirmās instances tiesas 2009. gada 12. maija spriedumu lietā T-410/07 *Jurado Hermanos*/ITSB (“JURADO”), Krājums. II-1345. lpp., 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Kā tas tika konstatēts, izskatot pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 40/94 78. panta pārkāpumu, Apelāciju padome ir pareizi uzskatījusi, ka pieteikums par *restitutio in integrum* tika iesniegts pēc divu mēnešu termiņa beigām un līdz ar to uzskatāms par neiesniegtu.

50 Tātad, pat ja pieņemtu, ka Apelāciju padome būtu vainojama prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpumā, šāds pārkāpums nevarētu ietekmēt apstrīdēto lēmumu tiesiskumu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 20. aprīļa spriedumu lietā T-273/02 *Krüger*/ITSB — *Calpis* (“CALPICO”), Krājums, II-1271. lpp., 68. punkts).

51 Turklāt, atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumu par to, ko prasītāja būtu teikusi, ja tai būtu bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus šajā sakarā, prasītāja tikai norādīja, ka pastāvēja domstarpības attiecībā uz pārstāvja personību un ka ITSB prakse atšķiras no EPB prakses. Taču attiecībā pret ITSB prasītājas pārstāvis bija persona, kas saņēma paziņojumus un kas turklāt iesniedza pieteikumu par *restitutio in integrum*. Pat ja pieņemtu, ka tas tā nebija, šis pārstāvis nebūtu varējis iesniegt minēto pieteikumu, kas tātad vēl jo vairāk būtu uzskatāms par neiesniegtu. Turklāt, ka jau konstatēts iepriekš,

EPB prakse nav saistoša ITSB. Līdz ar to prasītājas atbilde apstiprina konstatējumu, saskaņā ar kuru tās tiesības uz aizstāvību nav tikušas pārkāptas.

- 52 Šajos apstākļos prasītāja nevar atsaukties uz iepriekš minēto spriedumu lietā "Ziepju gabala forma", saskaņā ar kuru Apelāciju padome bija pārkāpusi prasītājas tiesības uz aizstāvību, tai nesniedzot iespēju izteikt savu viedokli par diviem jaunajiem absolūtajiem atteikuma pamatojumiem, ko Apelāciju padome bija izskatījusi pēc savas ierosmes (iepriekš minētais spriedums lietā "Ziepju gabala forma", 47. punkts).
- 53 Līdz ar to pamats, kas saistīts ar tiesību uz aizstāvību un tiesību tikt uzklautam pārkāpumu, ir noraidāms.
- 54 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītājas prasība ir jānoraida.
- 55 Šajos apstākļos nav jālemj par prasītājas pirmā un otrā prasījuma pieņemamību.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 56 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar ITSB prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

- 1) **prasības noraidīt;**
- 2) ***Evets Corp.* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Tiili

Dehousse

Wiszniewska-Białocka

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 23. septembrī.

[Paraksti]